

Madeleine Delbrêl, poetessa, assistenta social, mística

Dm, 27/01/2015 per La puntada

[La puntada](#)

(*Roser Solé*) Madeleine Delbrêl va néixer l'octubre de 1904 a Mussidan, petita ciutat francesa. Va rebre una educació intel·lectual radicalment laica que la va portar pels camins de l'ateisme i del positivisme. Comunicativa, dotada d'una gran sensibilitat per les persones i per l'art i un encant que captivava tothom.

L'any 1916 la família es va traslladar a París, cosa que va suposar un canvi radical en la seva vida. Alliberada de tot allò que ofegava l'ànima, allà va poder expressar l'intens amor que sentia per la vida, el desplegament de les seves capacitats poètiques i literàries, el seu apassionament per tot el que li oferia aquell París multicolor dels anys vint. Amb tot, mai no va oblidar que la vida s'havia de prendre seriosament, encara que viure fos un absurd, com es predicava des de l'existencialisme. Tenia un aire de l'Édith Piaf, la seva ànima bessona, com la nomenava ella mateixa.

Es va enamorar d'un universitari, però ell va entrar al noviciat dels Dominics. Aquesta situació la va portar a reflexionar sobre l'absurd i a dubtar de les seves certeses. Buscava alguna cosa més, i si Déu existís?, i va decidir pregar. Ho explica d'aquesta manera: Vaig decidir pregar. Pregant vaig creure que Déu em va trobar i que Ell és real i viu, que pot ser estimat més que tota la vida..." I s'hi va llençar.

Va descobrir la seva vocació de cristiana com missionera "sense vaixell", no cal creuar els mars, només cal creuar el carrer. En una mena d'itinerari fascinant, sense convencionalismes ni etiquetes, anava descobrint el que significava l'espiritualitat de l'encarnació. I així, amb un petit grup d'amigues comença un projecte innovador: l'apostolat en el bell mig del món obrer, en un barri industrial i comunista.

Madeleine és assistent social i amb aquest títol treballarà des de l'Ajuntament. És aquí on comprèn que Déu es revela en la vida quotidiana, allà on Déu ens ha posat, és a dir, al carrer. Per això és una mestra d'oració per a la gent treballadora i "sense temps": "Hem d'aprendre a estar soles amb Déu cada vegada que la vida o la jornada ens reserva una pausa i no malgastar-la: en el metro, en un cafè, en un comerç, esperant el bus, a la cuina..." És "La litúrgia dels sense ofici" on es van repetint els temes de la solitud en la ciutat, i el carrer com lloc de la santedat; el silenci interior, fidelitat a l'Església, compromís social. Als que l'acusaven de treballar amb els comunistes responia: "Jesús mai no va dir: estimaràs el teu proïsme com a tu mateix, excepte els comunistes...., el meu proïsme immediat són els comunistes"

Durant la Segona Guerra Mundial es va comprometre totalment amb els refugiats i en l'organització dels serveis socials. Al 1952 va treballar en favor de l'alliberament dels "34 de Barcelona" que serien jutjats per la vaga dels tramvies. Al mateix any va demanar a l'Episcopat francès que no participés en el Congrés Eucarístic de Barcelona per celebrar-se en un país on era legal la pena de mort. Va ser formadora dels "capellans obrers" i va lluitar amb totes les seves forces quan Roma va tancar el seminari de la "Missió de França". Pius XII li va concedir una audiència, però parlaven llenguatges diferents i no es van entendre. Madeleine va pensar que aquest tancament responia a la incomprensió burocràtica que provenia de la ignorància de la situació. I va escriure el poema El ball de l'obediència. Va treballar en una comissió preparatòria del Vaticà II sobre la transformació de l'estructura piramidal de l'Església, però el 13 d'octubre de 1964 va morir sobtadament. Aquest mateix dia, a l'aula conciliar un laic, president de la JOC internacional, va prendre la paraula per primera vegada davant de tota l'Església en nom dels treballadors cristians que vivien i lluitaven en les fàbriques i en els barris obrers de les grans ciutats.

Quedem-nos amb aquest pensament: Cada matí Déu ens ofereix una jornada sencera preparada per Ell mateix; no hi ha res de més ni de menys, res inútil. Aquesta jornada és una obra mestra que Déu ens demana que visquem. Cada minut d'aquest dia permet a Crist viure en mig del món a través de nosaltres. Una bona guia per viure la mística del carrer d'una manera ben senzilla.